

Žima bez tebe

BETH GOODOVÁ

Zima bez tebe

Vyšlo také v tištěné verzi

Vyrobeno pro společnost Palmknihy - eReading

Beth Goodová

Zima bez tebe – e-kniha

Copyright © Fortuna Libri, 2020

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

*Žima
bez tebe*

BETH GOODOVÁ

Original title: Beth Good: The Winter Without You
Copyright © 2018 Beth Good
First published in Great Britain in 2018 by Quercus Editions Ltd., Carmelite House,
50 Victoria Embankment, London EC4Y 0DZ, An Hachette UK company.
Cover © www.headdesign.co.uk
Cover photographs © Getty © Trevillion

Czech edition © Fortuna Libri Publishing, Praha 2019
Translation © Jaroslava Baconová, 2019

Beth Goodová uplatnila právo být označena jako autorka tohoto díla.

Vydalo nakladatelství Fortuna Libri Publishing.
www.fortunalibri.cz

Odpovědná redaktorka Lucie Rohanová

První vydání

Tato kniha je fiktivní dílo. Jména, postavy, zaměstnání, organizace,
místa a události, které vysloveně nespádají do veřejné domény,
jsou buď výtvor autorčiny představivosti, nebo byly použity fiktivně.
Jakákoliv podoba s žijícími či mrtvými osobami,
událostmi a lokalitami je čistě náhodná.

Všechna práva vyhrazena

Žádná část této publikace nesmí být rozmnožována,
ukládána v jakémkoliv vyhledávacím systému nebo přenášena
v jakékoliv formě ani elektronickými, mechanickými, kopírovacími,
nahrávacími a jinými prostředky bez předchozího souhlasu vydavatelů.

ISBN 978-80-754-6263-3 tištěná kniha
ISBN 978-80-754-6281-7 ePUB
ISBN 978-80-754-6282-4 MOBI
ISBN 978-80-754-6283-1 PDF

KAPITOLA PRVNÍ

Hannah pozorovala, jak se před nimi z listopadového deště vynořuje obrys kamenného cornwallského obra s břidlicovou střechou a tmnými okny místo očí. Zdálo se jí, že je to snad ten nejsmutnější dům na světě.

Mohou vlastně domy něco prožívat? Jak se tak k němu pomalu blížily, pozorně si jej prohlížela a přemítala, jestli i dům může něco cítit. Být pohlcený emocemi. Anebo je to všechno v pohledu toho, kdo se na něj dívá?

To by byla spíš otázka pro studenta psychologie než pro ni.

A nebo pro někoho, jako byl Santos, s jeho vrozenou inteligencí a neustálým hledáním nových výzev, které ho tak často přiváděly do nebezpečných situací. Hannah ale nebyla žádná velká intelektuálka ani nijak zvlášť pověřčivá, a její milovaný Santos už tu nebyl.

Jedno jí ale bylo jasné, a to že Kernowská usedlost nebyla tím idylickým místem na pobřeží Atlantiku, jak si představovala, když v Řecku nastupovala do letadla. Měla v sobě ale dost taktu, aby nic neřekla nahlas. Nerada by urazila Bailey, která byla neuvěřitelně milá a vstřícná. Nejenže jí téměř okamžitě nabídl tykání, ale nesmlouvavě trvala na tom, že ji tam na tu pustopustou samotu doveze a všechno jí osobně ukáže. A že dům ležel kdesi v odlehlém místě mezi poli, bylo jasné hned od chvíle, kdy vyjely z Pethporra. Všude kolem byly

najednou samé křoviny, louky a lesy a po cestě jen tu a tam osamělé stavení.

A tak se Hannah zhluboka nadechla: „No teda, Bailey, to je ale úžasný dům. A jak je obrovský!“ Se zřetelnou obavou v hlase dodala: „Není nějak moc blízko útesu? Víím, že jsi mluvila o výhledu na širé moře, ale tohle připomíná spíš orlí hnízdo než bezpečný domov.“ Zarazila se a bezděčně se zamračila: „Dochází v téhle části Cornwallu k výrazným pobřežním erozím? Anebo k poklesu, nebo i k sesuvům půdy?“

Ne že by toho z okolí, kterým projížděli, viděla nějak moc. Okna Baileyina malého renaulta se začala zamlžovat prakticky v okamžiku, kdy do něj nasedly před útulným penzionem, ve kterém bydlela, než se vyřídilo všechno papírování. A teď bylo v autě už tak zadýcháno, že neměla o moc lepší výhled než okénkem v sauně. I tak se však Hanně podařilo zahlédnout bouřkou rozhoupané šedé vlny Atlantického oceánu, který se ztrácel kdesi v mlze za impozantním skaliskem. Hm, Egejské moře to teda není, pomyslela si a dál pozorovala, jak jeho ponuré, nemilosrdné vlny divoce narážejí na útes.

Bailey zařadila jedničku, aby vybrala další ze zatáček na příšerně zablácené a zjevně ne moc udržované cestě. Zastupovala notářskou kancelář, která se starala o babiččinu pozůstalost. Přestože byla spíš drobné postavy, sršela energií a nadšením. Měla velké modré oči, řasy namalované velmi výraznou řasenkou, světle růžové rty a zdravím zářící obličej ve tvaru srdce.

„No jo, já víím, na první pohled to vypadá trochu děsivě. Ale tvoje babička si nechala asi před deseti lety udělat průzkum pozemku,“ sdělila jí naprosto otevřeně Bailey a velmi věcně dokončila: „Když kousek dál na pobřeží k drobnému sesuvu půdy došlo. Nebylo to nic závažného.“

„Nic závažného?“

„Pár kamenů rozdrtilo plážový domek, jestli si dobře pamatuju.“

„Ještě něco stejně nezávažného?“

„Každopádně ten průzkum neprokázal nic znepokojujícího. Ale ona i tak nechala valnou většinu útesu zpevnit.“ Bailey se rozesmála, když si všimla Hannina výrazu. Naklonila se dopředu a dlaní vykroužila v zamlženém okně kolečko, aby trochu viděly. „Opravdu, není se čeho bát. Trudy Clitheroeová byla rozvázná ženská. Obezřetná. To mi věř, nezůstala by tu, kdyby měla sebemenší pochyby, že by Kernowské usedlosti hrozilo sesunutí do moře. Ale to ty asi víš sama.“

Obezřetná a rozvázná ženská.

Můj pravý opak, blesklo Hanně hlavou a na chvíli ji přepadla zoufalost. Možná kdyby byla ona sama víc obezřetná a rozvázná, Santos by byl ještě naživu. A ona by se teď bezstarostně opalovala u bazénu u jejich domu s výhledem na Atény. Místo toho teď zírá skrz prudký déšť, který buší do auta téměř vodorovně, na své velmi pochmurné a rozpadající se cornwallské dědictví.

Při vzpomínce na Santose ji zabořilo u srdce. Znamenal pro ni všechno. Byl vším, co si kdy u muže přála: byl sportovně založený a miloval přírodu, měl smysl pro humor a velké ambice. A přitom od prvního dne, kdy se poznali, dokázal být i něžný, báječný společník. *Nejlepší přítel i milenec* – tak to přece kdesi četla. A opravdu, to byl celý Santos.

Před každým rozhodnutím se s ní radil. Podařilo se mu z ní vyloučit smích i ve chvílích, kdy se cítila totálně na dně. Vždycky dal vědět, když se zdržel a nemohl přijít domů včas. Nikdy nezapomněl na žádné výročí nebo narozeniny. Vmžiku vykouznil večeri, když jí nebylo zrovna do vaření, a často jí nosil květiny, čokoládu nebo nádherné nové šaty. Nepotřeboval

důvod, jediným důvodem mu byla láska. Mám tě rád a rád si tě hýčkám, říkával.

Santos byl v očích mnoha prostě ideální muž, ale Hannah věděla, že byl daleko, daleko víc. Santos nebyl jen ideální, byl naprosto dokonalý.

Byl to muž, se kterým chtěla žít a zestárnout.

Měli před sebou krásný společný život, kdyby osud tak absurdně nezasáhl a místo toho ji nepřenesl právě sem, do Cornwallu. Měla pocit, že se ocitla v očistci za hříchy, o kterých ani nemá tušení, že je kdy spáchala. Hannah věděla, že už nikdy nenajde muže tak dokonalého, jako byl Santos. Do konce života, nikdy.

A ani se o to nemíní pokoušet.

„Já babičku vůbec neznala, nikdy jsem se s ní nesetkala.“ Bylo jí jasné, že to musí znít divně, a tak po chvilce váhání dodala: „Matka mi řekla, že babička umřela, když jsem byla malá.“

„To je příšerné.“

„Máma asi měla své důvody, ale já nemám nejmenší tušení jaké,“ obrátila se Hannah znova k zamlženému oknu, kterým se snažila něco venku rozeznat. Nakonec dodala: „A té se teď už nezeptám, protože taky zemřela.“

„To mě moc mrzí,“ odpověděla Bailey. Vybrala další zatáčku a najednou prudce zabrzdila. Celá ztuhla a spíš jen pro sebe si sprostě ulevila: „Sakra, zrovna dneska. Idiot jeden idiotská!“

Hannah, která byla právě zaujatá stíráním mlhy z okénka, aby konečně něco viděla, se zprudka otočila a nevěřicně zírala nejdřív na Bailey a pak zpátky do ljíaku před autem.

„Idiot jeden idiotská?“ opakovala nechápavě. Před nimi stálo cosi obrovského a bílého a naprosto blokovalo už tak úzkou

cestu k domu. Ale člověk to nebyl. Vypadalo to skoro jako... „A tohle je co?“

„Tak to je, prosím, pračka.“

„No, to vidím taky,“ odpověděla Hannah a zírala na obrovský kolos. Možná mě právě teď opouští zdravý rozum, pomyslela si. „Spíš mě zajímalo, co tu ta pračka dělá. Uprostřed úzké venkovské cesty...?“

„Blokujе nám cestu k domu, řekla bych.“

„Ale kdo by nám chtěl blokovat cestu?“

„No právě, kdo?“ Bailey se zadívala na pračku, od které se odrážely obrovské kapky hustého deště. Ramena jí odevzdaně poklesla: „No nic, s tím nic nenadělám. Mám vzadu na sedadle plášť do deště. Pokusím se vyběhnout a odstrčit tu krávu trochu na stranu. Uvidíme, jestli se mi podaří se tam pak s tím autem protáhnout.“

„To se ti samotné nikdy nepovede.“

„Můžu to aspoň zkusit.“

„Tyhle přístroje váží nejmíň tunu,“ připomenula Hannah a dodala: „Mají v dolní části cementovou zátěž, aby při ždímání neskákaly.“

Bailey se na ni zadívala vážným pohledem: „Hanno, nemůžu po tobě chtít, abys v tomhle příšerném počasí vylézala z auta. A už vůbec ne, abys mi pomáhala odsouvat pračku z toho bláta před námi.“

Vypadala neskutečně odhodlaně, po pravdě řečeno, Hannu až trochu překvapila jistá prudkost její reakce. Bailey bylo kolem pětadvaceti, Hannah odhadovala, že tak o dva tři roky mladší než ona sama. Perfektně padnoucí kalhotový kostým a bílá elegantní blůza ji kupodivu vůbec nedělaly starší, právě naopak. Jako by v tom obleku jen hrála jakousi roli, která jí nijak zvlášť nesesdla.

Při jejich prvním setkání v notářské kanceláři měla Hannah dojem, že se Bailey snažila všechno zařídit co nejpřesněji a do nejmenšího detailu. Možná to byly jen ambice a naděje na rychlejší firemní postup, ale Hanně se zdálo, že by to mohlo být i něco jiného. Nedovedla to však pojmenovat. A možná je Bailey prostě taková, nervózní a neustále v pohybu. Jestli se jí do cesty obvykle pletou velké bílé spotřebiče, tak se ani není čemu divit, pomyslela si Hannah a znova se skrz crčící déšť zadívala na pračku uprostřed cesty.

Kdo jí tam takhle nechal? A proč?

V hlavě, kde se jí normálně rodila spousta divokých nápadů, měla prázdno. Jedna věc jí ale přišla divná hned. Přestože její spolence byla viditelně naštvaná, nevypadala vůbec překvapeně, že jim něco takového jako obrovská pračka blokovalo cestu. Skoro to vypadalo, jako by Bailey s něčím podobným počítala.

Idiot jeden idiotská.

Z tohohle výroku bylo znát, že Bailey zřejmě tušila, kdo jí tam postavil. Z nějakého důvodu se však nepouštěla do žádného vysvětlování.

„Jsi naše klientka,“ nabrala Bailey dech a stejně rozhodně pokračovala: „Bylo by ode mě neprofesionální nechat tě celou zmoknout.“ Znova se zhluboka nadechla. „Tohle je můj problém. Zůstaň tady v suchu a já se půjdu...“

„Promáčet na kůži?“

Bailey, která se snažila nasoukat do nepromokavého pláště, se zarazila a otočila na Hannu: „Máš snad nějaký lepší nápad?“

„Co takhle nechat auto autem a prostě to doběhnout?“ Hannah odhadovala vzdálenost mezi renaultem a verandou sešlého domu, slibně zakrytou stříškou. Podívala se pak na své planďající džíny a tričko, oblečení, které se hodilo spíš do slunného

Řecká než na venkov v západním Cornwallu, a ušklíbla se. Bude si muset zvyknout a přizpůsobit se, řekla si pro sebe v duchu, ale nahlas pokračovala: „Sice zmokneme obě, ale jen na pár minut. A než si projdeme dům, tak se třeba ten liják trochu zmírní.“ Chvilí zkoumala hrozné temné mraky a s předstíraným optimismem dodala: „Možná i přestane pršet úplně.“

„Přestane pršet?“ rozesmála se Bailey, docela bouřlivě. „Tys asi nikdy předtím nebyla v Cornwallu, zdá se mi.“

Ale s plánem nakonec souhlasila a za chvíli už obě běžely blátem a loužemi v prudkém lijáku směrem k domu.

Jen co vyběhly z auta, Hannah bezděčně svráстила nos, jak ji do něj udeřila směs různých zápachů.

Smrad ze statku, okomentovala by to nejspíš s opovržením její matka. Vyrostla sice tady na Kernowské usedlosti, ale v patnácti letech utekla z domova a našla si práci v Londýně. Její neskrývanou nenávist k venkovu, tomu cornwallskému zvláště, Hannah nikdy nepochopila. Pro ni byl Cornwall vždycky jakési bájně místo, a to přesto, že tu až dosud nikdy nebyla.

Bájně... a naprosto promáčené deštěm.

* * *

Hannah doběhla k verandě první. Sotva popadala dech, když se radostně sesula na zem pod stříškou. Nevěřicně se na sebe podívala. „Výborně. Můžu rovnou do soutěže Miss Mokré tričko, jak jsem promáčená.“

„Všechno v pořádku?“ otočila se na ni trochu znepokojeně Bailey. „Jo, to nic. Jen jsem se trochu zadýchala,“ odpověděla a vytřásala si vodu z vlasů jako pes, když vyleze z vody. „Hodil by se ručník.“

Bailey jí mlčky podala balíček papírových kapesníků. „Na, aspoň něco. Možná budou nahoře v pokojích nějaké ručníky,

kteří budeš moci použít. Myslím, že jsem je viděla zapsané v inventáři. Ale neručím za jejich stav.“

„Díky,“ ušklíbla se Hannah a kapesníčkem ne větším než dlaň stírala kapající vodu s čela. „Můžu si za to sama, měla jsem si pořídit nepromokavý kabát a holínky hned, jak jsem vystoupila z letadla.“ Hannah se neúspěšně pokoušela otřít si bláto z tenisek. „No, aspoň že nemám boty na podpatku. To bych taky mohla do některé té louže zapadnout a už tam zůstat navždycky.“

„Fakticky, Hanno, moc mě to mrzí.“

„Ale prosím tě, to přece vůbec není tvoje chyba. Je to všechno vina majitele té příšerné pračky. Nebo bývalého majitele, co já vím.“ Hannah se podívala na cestu, kde se před Renaultem bezostyšně tyčila pračka a blokovala tak jedinou přístupovou cestu k domu. „Já teda nevím, ale který normální člověk nechá uprostřed cesty takové bílé monstrum?“ Naštvaně si odfoukla z čela mokrou ofinu: „Takhle v Cornwallu vypadají divoké skládky?“

Bailey hned neodpověděla, odemykala právě vstupní dveře klíčem, který vypadal podezřele velký a dost zrezavělý. Tedy snažila se, protože dveře nechtěly povolit. „Co jsi říkala?“ Podívala se ještě jednou přes rameno na pračku a dost nejasně odpověděla: „Ne, divoká skládka to není, to ne. Ale víš co, nelam si s tím hlavu.“

Zámek konečně povolil a Bailey s obrovským úsměvem otevřela dveře. Zřetelně se jí ulevilo. „A jsme tady. Kernovská usedlost. Přicházíme v míru, nestřílejte!“

„Jak to myslíš?“

„Ale, jen tak. Pro jistotu. Prosím, až po tobě.“ Bailey nechala Hannu vstoupit jako první a vešla hned za ní. Na podlaze z břidlicových dlaždic se chodbou rozléhalo klapání Baileyiných

podpatků a rozbíjelo zvláštní husté ticho plné prachu, ve kterém dům působil, jako by byl opuštěný po staletí. „A jsme tady. Šéf mě požádal, abych ti nemovitost ukázala a odpověděla na případné dotazy. Tak se ptej.“

Hannah se ušklíbila při pomyslení, že by se měla dát do prohlídky domu, jako by si ho mínila koupit. „Já vlastně ani...“

„Upřímně řečeno, je to prostě moje povinnost,“ ušklíbila se spiklenecky Bailey. Rozpustila si vlasy a začala z jednotlivých pramenů vymačkávat vodu. „Dobrá, takže zkrácenou verzi. Kromě komory, kde je beton, máš ve všech místnostech v přízemí podlahu z břidlicových dlaždic z Delabole. V horních částech domu je všude původní dřevěná podlaha. Tady napravo je obývací, jsou tam kamna, ve kterých se topí dřevem. Vlevo je jídelna, tam je krb. Chodbou dopředu je pak kuchyň, nějaké komory a spižárna. Zánovní plynová litinová kamna a ruční pumpa, která čerpá vodu rovnou ze studny – ta je tu už od 18. století.“

„Ruční co? Ruční pumpa?“ opakovala nevěřicně Hannah. „Netušila jsem, že takové věci vůbec ještě existují. Nenatáčeli tady náhodou seriál *Poldark*? Podle té slavné historické ságy z konce 18. století?“

„Já vím, je to trochu šok,“ odpověděla Bailey s omluvným výrazem na tváři. „Jak jsem řekla, sporák je nový a je to Aga, to nejlepší a nejtradičtější, co si můžeš přát. Bohužel, moderní přívod vody tvoje babička nějak neřešila. Když jsme u toho, elektřina taky volá po opravách, a to dost naléhavě.“

Hannah zrovna cvakala vypínačem, který vypadal dost starodávně, a snažila se rozsvítit světlo v chodbě. Žárovka ani neblikla.

Bailey jen věcně podotkla: „Jo, proud je odpojený. Teda dočasně.“

„Výborně. Ještě jiné podobné překvapení?“

„To vyřešíme jedním jediným telefonátem, hned jak se vrátíme do kanceláře. Připomeň mi pak taky, abych ti dala kontakt na místního elektrikáře,“ snažila se povzbudit Hannu Bailey. „Udělá ti odhady na ty nejnnutnější opravy.“

„Dobrá, to by bylo fajn. Díky.“

„Není zač.“

Hannah se mezitím vydala přes kamennou dlažbu po špičkách ke dveřím obýváku. Na hladké lesknoucí se břidlicové podlaze za sebou zanechávala blátivé stopy. Nesměle nahlédla do prostorného pokoje se starobyloou dřevěnou lavicí, několika starodávnými křesly a polstrovanou sedačkou pod velkým dvojitým oknem. Na impozantní vyvýšené desce z černého kamene stála vyhaslá kamna na dřevo. Otevřenými dvířky byl vidět pečlivě vymetený rošt.

Jestli tu zůstane, chtělo by to nějakou pohodlnou sedačku.

Jestli tu zůstane.

„Delabole jsi říkala?“ zeptala se a klekla si, aby si ty nádherné břidlicové dlaždice lépe prohlédla. Tedy ty, co nebyly umazané od bláta.

„Jo, jo, Delabole. To je jeden z nejstarších cornwallských břidlicových lomů, jen pár kilometrů dál po pobřeží.“

Bailey si sundala nepromokavý plášť a rozepnula sako, pod kterým měla pečlivě schované desky s doklady, aby nenamokly. Taky byly dost navlhlé a rohy měly celé zohýbané. Hannah jí přes rameno nahlédla do spisu: „Notářská kancelář Knutson. Kompletní inventář Kernowské usedlosti.“ Pod názvem následoval hustým drobným písmem seznam předmětů.

„Tak co, jdeme na to?“ narovнала Bailey listy a za chůze předčítala jednotlivé položky. Došla k jídelně, otevřela dveře a pokračovala: „Inventář jídelny: Jeden starožitný stůl s osmi

židlemi. Příborník se sadou stříbrných příborů. Pět kousků chybí. Dva stříbrné svícny a velký cínový talíř, všechny předměty ze začátku 19. století. Skříňové pendlovky s...“

„Bailey,“ přerušila ji s úsměvem Hannah. „Nezlob se, ale... možná není nutné to všechno číst. Vidím, že to tu všechno je. Raději bych se místo toho tady pár minut prostě jen tak...“

Chtěla říct „zaposlouchala do domu“, ale rozmyslela si to. Bailey byla milá mladá žena, neuvěřitelně příjemná a ochotná, ale Hanně připadalo, že tajemnost prostředí jí trochu uniká. A tenhle dům svoji atmosféru rozhodně měl. Ne smutnou, jak se obávala, když jej viděla zvenčí, ale vřelou a nepopsatelně příjemnou. Jako by na ni Kernowská usedlost čekala. Bylo to sice trochu podivné, ale nijak znepokojivé.

„Rozhlédla a trochu vzpamatovala,“ vydala ze sebe nakonec.

„Chápu.“ Bailey zavřela dveře do jídelny a složila desky pod paži. Hanně se ulevilo, že si to Bailey nevzala nijak osobně. „Opravdu, plně to chápu. Sama se tu zorientuj a prozkoumej, co kde je. V klidu, nikam nespěcháme. Počkám na tebe venku na verandě.“

„To jsi moc hodná, díky.“

Už stála ve dveřích, když se otočila zpátky a s nesmělým úsměvem dodala: „Víš, že jí jsi hodně podobná?“

„Podobná komu?“

„No tvojí babičce. Trudy.“

„Takže tys ji znala?“

„No to se ví, všichni tady znali Trudy Clitheroevou. I když, abych byla upřímná, v Pethporru se znají naprosto všichni. A taky co kdo dělá a tak. Je to opravdu taková vesnice. To je prostě Cornwall, každý tu vidí druhému do talíře. Soukromí si tu asi nikdo moc dlouho neudrží. Nebo tajemství.“ Bailey se

přítom zadívala na ztemnělou chodbu a starobylé točité schodiště do patra a zamýšleně dodala: „I když nějaké to tajemství se tu možná ještě najde. Ve starých domech, jako je tenhle.“

Mladá právnička nakonec přeci jen taky cítila tu zvláštní atmosféru.

„Kdo ví,“ souhlasila Hannah.

„Ještě před pár lety se tu všude povídalo, že do domu odněkud vede tajná chodba,“ dodala rozverně. „Báchorky, co tak kolují mezi lidmi. Ale i když ji hledal kdekdo, nikdo ji nikdy nenašel. Ani my teď. Třeba budeš mít větší štěstí.“

„No to je výborný. Úplně mi z toho teď naskočila husí kůže. Mockerát děkuju.“

„Ale prosím tě. Zřejmě jen nějaká fáma, vůbec se tím nezatežuj.“ Bailey najednou zvažněla a podívala se Hanně do očí: „Ale zpátky k tvé babičce – upřímnou soustrast, Hanno. Je mi to moc líto. Všem je nám to moc líto.“

„Komu – všem?“

„Panu Knutsonovi. A ostatním u nás v kanceláři. Vlastně... vlastně všem v Pethporru.“

„Děkuju,“ zamumlala Hannah, zaskočená upřímnou lítostí, kterou četla v Baileyině tváři. Najednou se cítila jako podvodník. Vždyť ona Trudy Clitheroovou vůbec neznala! Ale přišlo jí nepatřičné to znova připomínat. Už takhle se cítila děsně.

„Vážím si toho.“

* * *

Když zůstala v domě sama, otočila se Hannah zády ke dveřím a zaposlouchala se do deště, jenž bubnoval na střechu a do oken. Chvíli se nemohla rozhodnout, do kterého z pokojů se podívá nejdřív. Jídelna se vším tím starožitným nábytkem

a stříbrnými příbory? A nebo půjde hned do poschodí, které je tak tajemně zahalené v přítmí? Kuchyň ji taky lákala, přestože byla očividně velmi zastaralá.

Vydala se chodbou ke kuchyni a zanechávala za sebou další blátivé stopy. Opřela se do dveří, které hlasitě zavrzaly. Stačí ty rezavé panty promazat a bude to, řekla si a vepsala olej na pomyslný seznam, který se jí začal rodit v hlavě.

Před ní stál dlouhý starožitný stůl ze silného borového dřeva, ale ani jedna židle. Místo jedné nohy byly v rohu naskládané zaprášené knihy, ale jinak byl opravdu nádherný. Možná by stál za záchranu, pomyslela si.

Kromě zánovně vyhlížejících kamen v jemně zelenavé barvě nedalekého oceánu naznačoval jen jediný další předmět, že jde o kuchyni – byl to bílý keramický dřez značky Belfast. Byl popraskaný skrz naskrz na mnoha místech a zazděný hluboko v neomítnuté kamenné zdi pod ruční pumpou na vodu.

Nostalgie jak vyšitá, pomyslela si sarkasticky a bez velké důvěry se opřela do starého dřevěného ramena pumpy. Změtí pavučin na kohoutku se prodral slabý pramínek vody. Ušetřila by za posilovnu, kdyby se s touhle obludou potýkala několikrát denně. Nedovedla si však představit, že by musela pumpovat vodu pokaždé, když by si stavěla vodu na čaj nebo vařila brambory. Pumpa bude muset z domu.

Taky elektřina musí být naprosto funkční. Vlastně to je to asi nejnnutnější, pomyslela si a na svém pomyslném seznamu úkolů posunula elektřinu na první místo. Přestože představa bloudění chodbami tohoto starého domu se svícnem v ruce jako v románu Jane Austenové byla lákavá, bude si muset občas dobít telefon a laptop. A taky by se přeci jen někdy ráda podívala na televizi nebo se připojila k internetu. Při pohledu

na staré zásuvky si slíbila, že v nich nebude nic nabíjet, dokud si nebude jistá, že tím nezpůsobí požár.

Zběžně nakoukla do dvou přilehlých místností, zřejmě bývalých spižíren. Jedna z těch komor byla tak studená, že mohla sloužit za márnici, kdyby na to přišlo, a tak se raději znova vrátila do chodby.

„Je tady vysokorychlostní připojení k internetu?“ zavolala směrem k otevřeným hlavním dveřím na Bailey.

Zvenku se však ozvalo jen jakési tlumené odfrknutí.

„Takže není,“ zabručela si pro sebe Hannah a vydala se k točitému schodišti z masivního dubu. Představovala si, jak asi vypadají pokoje v patře. I na půdu chtěla vylézt – pamatovala si ji z přesných, ručně rýsovaných plánů domu. Byly přiložené k prvnímu dopisu, který dostala od pana Knutsona. S rukou opřenou o zdobený sloupek zábradlí se na chvíli zastavila na prvním schodu.

Najednou nemohla uvěřit, že tohle všechno je teď její.

Nikdy žádnou nemovitost nevlastnila. Ani auto nikdy neměla, i když si řidičák udělala už v osmnácti. Dům, ve kterém bydlela v Řecku, patřil Santosovým rodičům. A teď má najednou sama pro sebe celý dům, a k němu dokonce i malý pozemek. Většina přilehlých lesů a polí byla před lety prodána sousedovi jako zemědělská půda, upřesnil pan Knutson, když s ním poprvé mluvila telefonicky ohledně dědictví. Za domem jí ale zůstala nádherná zahrada, i když trochu zarostlá. Hned jak ji kuchyňským oknem uviděla, tak se do ní okamžitě zamilovala. Stačí pořádně odplevelit a bude to. Hannah už se v duchu těšila, jak tam bude za hezkého počasí sušit prádlo a opalovat se na plážovém křesle s výhledem na moře...

Velké pozemky kolem ji stejně nezajímaly. O zemědělství nevěděla vůbec nic a o udržování zahrady vlastně taky moc

ne. Nejblíž zahradničení bylo jejich pár pokojových květin na okně za studentských let. Ale zas tak velká sláva to nebyla – její péči nevydrželo ani normálně dost odolné kapradí.

Jen co si představila, jaké by to asi bylo, kdyby tu s ní stál Santos, bodlo ji u srdce. Jaké by to bylo, začínat tu společný život, založit rodinu, usadit se... Možná by se i vzali.

Nikdy moc nedbali na tradiční mužské a ženské role, ale i tak by Santos asi věděl líp než ona, kde začít s opravami, koho zavolat. Možná by něco dovedl opravit i sám. A ona by se tu necítila tak osamělá a zranitelná, kdyby tu byl s ní. Společně by prozkoumávali babiččin dům, ruku v ruce přebíhali z pokoje do pokoje, opilí štěstím, které jim spadlo do klína. Opravdový vlastní dům, s úžasným pohledem na moře. Sen, který si tak často šeptali do ucha, když si večer v posteli prohlíželi katalogy s nemovitostmi, strádali každou korunu a doufali, že se jim firma rozjede natolik, aby si jednou mohli koupit svůj vlastní byteček.

A teď tu stála sama v obrovské, nádherné usedlosti v Cornwallu.

Santos jí bolestně chyběl.

Má vlastně vůbec nějakou jinou možnost než uprostřed všeho toho bláta předstírat, že je děsně silná a odvážná a zvládne to všechno bez něj?

Ve chvíli, kdy se opřela o zábradlí a začala stoupat do patra, uslyšela seshora slaboučký zvuk. Jako zaskřípání staré podlahy pod nohama.

„Haló?“ zavolala nahoru a tajně doufala, že se nikdo zpátky neozve.

A v tom se ozvalo kýchnutí.

KAPITOLA DRUHÁ

„Bailey, je možné, že je tu dneska ještě někdo jiný než my?“ zavolala Hannah přes rameno do chodby a vůbec se jí ta myšlenka nelíbila. Snažila se sama sebe uklidnit: „Nějaký opravář nahore v patře?“

Z verandy se neozvala žádná odpověď. Hannu to zarazilo, a tak se vrátila ke dveřím a vykoukla ven. Vypadalo to, že déšť ustával, ale Bailey nikde neviděla. Útulná zastřešená veranda zela prázdnotou. Možná se šla podívat do některé z hospodářských budov, které Hannah viděla z auta, když dojížděly k domu.

Hannah vystrčila hlavu zpod verandy a zavolala do poprchávání: „Bailey?“

Nic než naprosté ticho.

Nikde neviděla ani žádnou dodávku, která by naznačovala přítomnost nějakého opraváře. Kromě Baileyina stříbrného renaulta nestálo na cestě žádné jiné auto.

Pokrčila rameny a vešla zpátky do domu a zahleděla se na úzké dubové schodiště, které vedlo do ztemnělého patra. Prostředek schodů pokrýval tenký vybledlý běhoun, pečlivě upevněný pod každým schodem tyčkou. Dřív byl zřejmě jasně zelený, ale teď jej pokrývala pořádná vrstva prachu. V polovině schodiště bylo na zdi oválné zrcadlo, ve kterém se odrážela prázdná ztemnělá chodba v patře.

Napjatě poslouchala, ale žádné jiné zvuky už seshora nezaslechla. Možná se jí to kýchnutí jen zdálo. Možná to bylo jen... Nenapadalo ji, co jiného by to mohlo být. Kýchnutí je prostě kýchnutí.

Přestože jí Kernowská usedlost naháněla trochu hrůzu, zdálo se jí velmi nepravděpodobné, že by se v patře schovával duch. Nebyla sice žádný expert na nadpřirozené jevy, ale byla si docela jistá, že duchové netrpí na rýmy. Musel to tedy být buď nějaký tulák, který využil příležitosti a dočasně se usadil v prázdném domě na samotě, anebo tam byl opravdu nějaký řemeslník. Ať to bylo jak bylo, Kernowská usedlost patřila jí a bylo naprosto absurdní, aby tu teď propadala rozpakům nebo nervozitě.

Hannah vystoupala poslední schody s hlasitým dupáním a volala přitom do temné chodby: „Haló? Je tu někdo? Jsem nová majitelka. Haló?“

Hned vedle schodiště byly jedny zavřené dveře. Hannah je zkusila otevřít, ale ani se nepohnuly. Že by byly zamčené? Nalevo byly další dvoje dveře, oboje otevřené. Strčila hlavu do prvního pokoje, který byl patrně přímo nad kuchyní. Byla to malá, tmavá ložnice, kde Hannu praštil do nosu zpuchřelý prach, zřejmě ze staré matrace. Starobylá postel s nebesy stála naproti krbu, který byl z nějakých důvodů zatlučen prkny. Stála před ním velká modrá čínská váza s pštrosími pery. Tmavě hnědé závěsy z těžkého sametu byly plně zatažené a nořily pokoj do naprosté temnoty.

Druhá místnost byla světlejší a působila přívětivěji. Na podstavci stála obrovská viktoriánská vana s pohodlnými oblými okraji a vedle ní byl o zeď opřený dřevěný paraván. Ze dvou čtvercových oken bylo vidět přímo na Atlantický oceán, který do nedohledna zahalovala šedivá mlha a záclona drobného deště. Koupelna byla ale taky prázdná.

Vtom se tichem znovu ozvalo to tajemné kýchnutí.

„Haló?“

Hannah se vrátila do chodby, zvědavá, odkud ten zvuk přichází. Před ní byly troje další dokořán otevřené dveře. Další ložnice, odhadovala naslepo Hannah a překvapilo ji, když v prvním pokoji objevila malou pracovnu se stěnami pokrytými knihovny. Pod oknem stál starý otlučený dřevěný stůl s koženou pracovní deskou a před ním docela moderní otáčecí židle.

Znovu ji zamrzelo, že svou babičku Trudy nikdy nepoznala. Hannina maminka byla velmi labilní člověk a spory se svou vlastní matkou vyřešila tím, že Hanně raději odmalička lhala a tvrdila, že babička už dávno zemřela.

Hannah naštěstí nikdy necítila potřebu mít kolem sebe širší rodinu. A už vůbec ne od chvíle, kdy se zamilovala.

Santose, s hlubokýma temnýma očima a stejně tak tmavými vlasy, potkala na univerzitě, na přednáškách o řízení obchodní činnosti, a společně se pak odstěhovali do Řecka. To se sice stále ještě probíralo z hospodářské krize, ale Hannah začala brzy po příletu do Atén pracovat pro Santosova otce. Zatímco Santos pokračoval ve studiu, Hannah pomáhala organizovat turistické a horolezecké expedice do hor. Časem se jim podařilo založit vlastní cestovní kancelář zaměřenou na plánování týmových akcí a tematických pobytů pro mladou, sportovně založenou klientelu toužící po dobrodružství. Po několika letech se jim podařilo ušetřit na vklad na hypotéku, aby si mohli koupit vlastní byt a osamostatnit se od Santosových rodičů.

A pak se najednou, nedlouho poté, co jí umřela maminka, dozvěděla o smrti babičky Trudy. Zpráva o tom, že vůbec ještě měla babičku a nevěděla o tom, Hannu zasáhla stejně

nečekaně jako její úmrtí. Jak se dozvěděla z dopisu z notářské kanceláře, který ji po dlouhém putování našel v Řecku, babička zemřela pokojně, ve spánku, a jmenovala Hannu svojí jedinou dědičkou.

„A já ani nevěděla, že jsem celou tu dobu měla babičku,“ svěřovala se Santosovi, dočista zmatená. Cítila se neuvěřitelně ztraceně a provinile.

Chtěla jet domů aspoň na pohřeb, aby se pokusila vynahradiť všechna ta léta odcizení posledním možným činem, který jí zbýval, a to být s babičkou v okamžiku posledního rozloučení. Jenže Santos byl zrovna v nemocnici, kde se zotavoval z úrazu na horolezecké výpravě po Peloponésském poloostrově, a Hannah se od něj v takové situaci nedokázala odloučit. „Je to jen lehká zlomenina, za pár neděl budu zpátky na horách,“ snažil se ji přesvědčit Santos, pro kterého byla rodina vždycky to nejdůležitější. Svou neuvěřitelně vitální a všetečnou řeckou babičku miloval a nedovedl pochopit, jak mohla Hannah váhat s cestou do Cornwallu.

Jak ho ale Hannah mohla nechat samotného v nemocnici, ve stavu, v jakém byl?

Jen díky svému mládí a dobré fyzické kondici se Santos zotavoval docela rychle a z nemocnice ho k Hannině úlevě propustili po pár týdnech. Hannah mezitím odložila starosti o babiččině odkazu na později. Zmeškaný pohřeb a veškerý počáteční šok se pomalu vzdalovaly, a tak Hannah neviděla jediný důvod k ukvapenému návratu do Anglie.

A znova to kýchnutí!

„Haló? Je tu někdo?“

Hannah vešla rozhodně do pokoje nalevo vedle pracovny a zůstala tam stát jako opařená. Nikde nikdo, jen další prázdný pokoj. Závěsy byly tentokrát rozhrnuté a za nimi velké dvojité

okno, kterým bylo vidět na příjezdovou cestu z pethporrské silnice.

Všude po zemi byly samé knihy. Poskládané na sebe do komínků, opřené o stěnu nebo jedna hromada o druhou. Všude, kam se podívala, se povalovaly knihy. Uprostřed stála další postel s nebesy. To musí být babičina ložnice, pomyslela si Hannah a zahleděla se na prázdnou postel. Podle všeho babička strávila poslední hodiny života právě tady.

Úplně sama.

Hanny se poprvé zmocnil vztek a jistá bezmoc. Měla přeci být tady, v Cornwallu, starat se o starou paní! Měla o ní vědět, trávit s ní její poslední chvílky. A místo toho byla ubohá Trudy v těch posledních dnech naprosto sama, obklopená jen svými knihami.

S pocitem viny a křivdy se Hannah natáhla pro knihu, která ležela otevřená, hřbetem nahoru, na nočním stolku. Skoro jí zaskočilo, když s obálky setřela vrstvu prachu.

Červená knihovna, a dost odvážná!

„Proč ne, babi, to ti schvaluju,“ zabrblala si pro sebe polohlasem a položila knihu zpátky přesně tak, jak ji našla.

Bylo jí jasné, že dům bude potřeba pořádně uklidit, než bude obyvatelný. Něco vyhodit, zbytek pořádně vydrhnout a uspořádat. A je na to všechno úplně sama, i když by si samozřejmě mohla najmout nějakou úklidovou firmu. Od ukončení univerzity žila v Řecku a s většinou svých známých se už dávno neviděla. A ti, co jí tu zbyli, stejně bydleli v Londýně a nebo ještě dál.

Tatínka si trochu pamatovala z dob, kdy byla ještě hodně malá, než nečekaně umřel na mozkovou mrtvici. Léta si říkala, že matčina trpkost a vznětlivost pramenila z toho, že zůstala sama v tak mladém věku. Ale jak dospívala, zjistila, že

to prostě byla mámina povaha. Když pak umřela i ona, neuvěřitelně ji to zasáhlo. Zdálo se jí, že už ji nemůže potkat nic horšího.

Ale pak se sesypala ta lavina.

Slaboučké zakňourání ji nečekaně vrátilo do přítomnosti.

Přímo naproti ní v rohu pokoje, na rozcupovaném sedadle starého polstrovaného křesla, se hýbala neforemná, tmavá, místy pruhovaná chlupatá hromádka.

„Tak to jste byli vy!“ přibližovala se Hannah opatrně ke křeslu, aby jeho mňoukající nájemníky moc nevyděsila. Shýbla se nad ně a její oči se setkaly se žlutýma, unavenýma očima velké mourovaté kočky plnýma strachu o svá kořata. „No ty jsi nádherná,“ šeptala Hannah, „a tvoje koťátka taky.“ Kočka zamžourala očima a znovu kýchla.

„Jenom doufám, že ses někde nenastydla,“ promlouvala k ní Hannah dál vážným tónem. „Tenhle vlhký dům není zrovna nejlepší domov pro někoho s takovou rýmou.“

Kočka si místo odpovědi začala olizovat tlapky a čistit srst. Vypadala sice celá urousaná, ale to asi že byla ráno lovit myši a zastihla ji ta obrovská průtrž mračen. Jen co se trochu ohřeje a usuší, přestane zřejmě i kýchat.

Hannah se snažila spočítat, kolik kořat se tam vrtí, ale vyznat se v množství chlupatých klubíčků nebylo lehké. Počítala uši a ocásky... pro jistotu nejmíň dvakrát dokola.

„Pět kořátek! Pěkná nadílka, gratuluju. Vypadá to, že budeme spolubydlíci. Tys tu byla koneckonců první,“ dodala a zvedla hlavu k oknu, za kterým se znova hustě rozpršelo.

„Navíc by bylo dost neomalené tě vystěhovat, zvláště v tomhle počasí.“

Když se narovнала, koutkem oka zahlédla venku nečekaný prudký pohyb.

Bailey mokla uprostřed pole, které leželo vedle cesty. Před ní stál traktor a ona tam opravdu od srdce něco vysvětlovala jeho řidiči. S hlavou nakloněnou dozadu, aby na něj dobře viděla, se jej očividně snažila přimět k rozhovoru.

Muž v traktoru jen zakroutil hlavou.

Bailey na něj znovu skoro zařvala další větu. Ne našťvaně, ale co nejhlasitěji mohla, aby překřičela zvuk motoru, který ten člověk zjevně nemínil zastavit.

Hannah nechala kořata jejich roztomilému mňoukání. Zamračeně přistoupila blíž k oknu.

Takhle z dálky si samozřejmě nemohla být jistá, ale odhadovala, že to bude nějaký místní farmář. Na hlavě měl plochou tvídovou kšiltovku a na sobě tmavomodrý plášť z voskovaného plátna, jaké viděla prodávat na každém rohu dole ve městě. Když Bailey znova něco zakřičela, traktorista jen s našťvaným gestem ukázal na dům. Jednal s Bailey, jako by se snažil odehnat protivnou mouchu. Jako by ho diskuse s ní neuvěřitelně otravovala.

Hannah se zvědavě opřela o studené okno a napjatě je pozorovala.

Kdo to byl?

A proč se tak rozčiloval?

Bailey se najednou rázně otočila a promočená skrz naskrz se vydala rozhodným krokem zpátky k domu. Dala do toho pohybu všechno své opovržení nad traktoristovým chováním.

Ten se za ní bez hnutí díval. Netrpělivě si posunul čepici a Hannah viděla, že má husté černé vlasy. Nato se jeho pohled stočil na dům a Hannah byla na sto procent přesvědčená, že se v tom okamžiku podíval přímo na ni. Pak prudce zatočil volantem a obrovský zemědělský kolos se rozjel na opačnou stranu přes blátivé hrboly a drny až k železným vratům na druhém konci pozemku.

Hannah seběhla dolů ze schodů, a než Bailey došla k domu, od hlavy k patě promáčená a zablácená, Hannah už na ni čekala venku na verandě. Právnička byla rudá zlostí, našťvaná a z očí jí sršely blesky.

„Kdo to byl?“ zeptala se zvědavě Hannah, i když jí do toho vlastně nic nebylo. „Někdo z mých sousedů? Co chtěl?“

„Tak to byl, prosím, Raphael Tregar,“ odpověděla Bailey jízlivě a setřela si déšť s obličeje, „A co chce, je Kernovská usedlost!“

KAPITOLA TŘETÍ

Zamkly znova dům, ve kterém nechaly mourovatou kočku s koťaty jejímu osudu s tím, že když si poradila doteď, jistě si poradí i dál, a Bailey odvezla Hannu zpátky do města. Byla až překvapivě skoupá na slovo, co se týkalo toho člověka v traktoru. Na Hanniny otázky odpovídala tak vyhýbavě, že to bylo až podezřelé. Ale jen o pár hodin později se za Hannou zastavila v penzionu a pozvala ji na večeři do Zlatého draka, místní malé čínské restaurace na jedné z vedlejších ulic blízko centra.

Hannah byla zatím bez auta a v pronajatém pokoji se nedalo vařit, pozvání tedy s nadšením přijala. Měla obrovský hlad a neměla zrovna chuť na další obalovanou rybu a hranolky, jediné teplé jídlo, které se jí podařilo sehnat předešlého večera.

A navíc měla z Baileyina výrazu v tváři pocit, že drobná právnička má na srdci něco, o co by se ráda podělila.

Ve Zlatém drakovi se posadily do příjemného kouta, požádaly o karafu s vodou, pro každou zvlášť konvičku čaje a výběr čínských specialit pro dva.

„Já si dám skleničku vína, byl to opravdu dlouhý den,“ usmála se Bailey. „Auto můžu nechat na ulici a dojít domů pěšky, není to daleko.“ Chvilí zaváhala a pak se zeptala: „Dáš si se mnou?“

„Zůstanu u toho čínského čaje, díky.“

Bailey tu byla asi častým hostem. Když servírka přinesla první chod, zapředla zdvořilou konverzaci a nezapomněla se zeptat ani na Baileyinu kočku. Když odcházela, tak se na Hannu podivně usmála.

„Řekla jsem něco nemístného?“ zeptala se Hannah a pro-
vázela servírku pohledem, dokud nezmizela v kuchyni.

„Toho si nevsímej. Prostě je na tebe trochu zvědavá.“

„Zvědavá? To snad o mém příjezdu ví celé město?“

„Tak trochu.“ Bailey Hannino trefné zhodnocení situace rozesmálo. „Mimo turistickou sezonu se tady nic moc neděje, a tak je každý nový příchozí vítaným předmětem nových drbů a potenciálních pomluv.“

„Pletu se, nebo ti pan Knutson povolil, abys mi řekla něco víc ohledně mého dědictví?“ strelila Hannah od boku. Po Baileyině přitakání překvapeně vyhrkla: „Fakt? A já to řekla jen tak, z legrace.“

„Když jsem ti dneska ukazovala usedlost, nevěděla jsem úplně přesně, do jakých podrobností můžu zajít. Myslím tím z právního hlediska. Omlouvám se, je to otázka profesionality. Ale hned po návratu jsem zašla za panem Knutsonem a ten byl toho názoru, že bychom ti měli říct všechno, co víme. Kdyby něco.“

Hannah se zarazila: „Kdyby co?“

„Kdyby nastaly potíže.“

„Hm, to nezní moc dobře.“

Bailey pokrčila rameny a nalila si skleničku vody.

„Jestli tomu dobře rozumím,“ začala Hannah a natáhla se přitom pro další kousek kuřete kung pao, „tak ten člověk na traktoru...“

„Raphael Tregar.“

„To je mi jméno. Nebyl Raphael jeden z *Želvích Ninjů*? Z toho dětského komiksu?“

„To slyším poprvé.“

„Uf, je to dost ostré,“ poznamenala Hannah. Přesto neodolala a napíchla si další kousek výtečného, i když trochu pálivého kuřete. Rychle to zajedla kuřetem s brokolicí, které tak ostré nebylo. „Vybrala jsi opravdu úžasnou restauraci, všechno je tu výborné.“

„Žádná jiná tady není.“

Když uviděla Hannin udivený výraz, dodala: „V Pethporru moc míst, kam by se dalo jít na večeri, není. Teda každopádně ne v tomhle ročním období. Většina restaurací je mimo turistickou sezonu zavřena.“

„I tak, je to tu vynikající. Tohle už jsi ochutnala?“ ukázala tyčinkami na smažené nudle s obřími krevetami.

Bailey přitakala a mezi dvěma sousty dodala: „Já vím, my sem chodíme často.“

„S přítelem? Měla jsi ho pozvat, ráda bych ho poznala.“

„Příště přijdeme obě,“ slíbila Bailey a ochutnala smažené nudle. „Dnes večer nemohla, je na kurzu kornštiny.“

„Obě?“ zeptala se Hannah, ale vzápětí jí to došlo. „Mám dlouhé vedení, promiň. Fakticky studuje kornštinu?“

„Nestuduje. Učí to.“

„Učitelka kornštiny, klobouk dolů!“ uznale pokývala hlavou, polkla a pokusila se zapít pálivou chutí kuřete kung pao pořádnou dávkou ledové vody. „Ale zpátky k tomu člověku v tvídové kšiltovce – on si opravdu dělá nároky na Kernowskou usedlost?“

„Přesně tak.“

„A jak na něco takového vůbec přišel?“

„Tvrdí, že jeho děda ten dům vyhrál.“

„Jak, vyhrál?“

Bailey se jí podívala přímo do očí: „Podle všeho v kartách.“

„Tak on prohlašuje, že jeho děda hrál s mojí babičkou o dům karty – a vyhrál?“

„Ne tak docela. Je to o něco složitější,“ zakroutila hlavou Bailey. „Trudy karty nehrála, ale tvůj dědeček, Jack Clitheroe, měl rád hazard. A taky pití, obávám se. Dohromady dost tragická kombinace.“

Hannah se ušklíbla a nalila si trochu teplého černého čínského čaje. „Problémy s pitím mi nejsou tak úplně cizí. I když momentálně jsem si dala pořádnou pauzu. Proč teda už dávno ten člověk...“

„Jmenoval se Gabriel Tregar.“

„Podívejme, další biblické jméno v té jejich rodině.“

„Oblíbené místní jméno. Cornwallské.“

„To taky, máš pravdu.“ Pohrávala si s hrnečkem s čínským vzorem a přelévala v něm čaj ze strany na stranu. „No dobrá, tak proč ale ten starý pán, Gabriel, nepodnikl nějaké kroky daleko dřív?“ vrátila se k původnímu tématu. „Jestli měl na dům opravdu nárok...“

„Tak právě tady to začíná být komplikované. A taky zajímavé, musím přiznat.“

„Co tím myslíš?“

„Gabriel Tregar zemřel před několika lety. Přírozenou smrtí. Myslím, že na infarkt. A všechn svůj majetek přenechal Raphaelovi. A v jeho poslední vůli bylo jasně stanoveno, že se nikdo nesmí dotknout Kernowské usedlosti, dokud bude Trudy naživu.“

Hanně překvapením vyjelo obočí vzhůru: „Tím chceš říct, že Gabriel Tregar měl slabost pro moji babičku?“

„Víc než jen slabost. Teda podle toho, co se povídalo mezi lidmi.“

„Až takhle! Tajná láska...“ upíjela Hannah čaj a pozorovala Bailey, jak se snaží tyčinkami nabrat poslední čínský knedlíček plněný kuřecím masem. „No jasně, je tvůj. Já na knedlíčky moc nejsem.“ Svraštila obočí a snažila se v tom nějak zorientovat. Očividně za tím vším vězelo nějaké tajemství, o kterém neměla ani tušení. „Je nějaká možnost, že by tedy Gabrielův vnuk byl opravdu zákonným majitelem Kernowské usedlosti?“

„Vlastně to není jeho vnuk. Gabriel Raphaela adoptoval.“

Hannah na ni zírala stále víc nevěřičně: „Můžeš to zopakovat?“

„Je to tak. Gabriel nikdy neměl děti.“ Bailey přisunula před Hannu talířek s pečenými houbami. Hannah zavrtěla hlavou a čekala napjatě na pokračování. „Měl ale spoustu majetku a velké pozemky a chtěl, aby to po něm někdo převzal. Myslím, že měl někde nějakého vzdáleného bratrance, který by za normálních okolností zřejmě všechno zdědil, ale Gabriel s ním byl na nože. A tak si asi před patnácti lety vzal do pěstounské péče kluka z dětského domova v Truru a později ho adoptoval.“

„Želvího ninju v tvídové kšiltovce?“

„Jo, toho.“

Hannah se snažila vybavit si člověka, který na ni zíral z traktoru. „A kolik tomu Raphaelovi bylo, když si ho k sobě Gabriel vzal?“

„Kolem šestnácti. Byl dost nesnesitelný. Jak osina v zadku.“

„A jaký je dneska?“

„Je chytrý, to jo,“ zhodnotila ho krátce Bailey. „Ale je to takový studený čumák. A přitom to s lidmi nějak umí, daří se mu vždycky si vyjednat nejlepší podmínky. Je členem městské rady, sedí ve všech možných výborech, je při všech důležitých rozhodnutích, které město přijímá. V Pethporru má prsty ve všem možném.“

„Některým lidem se prostě daří vždycky prosadit svou.“

„Každopádně si tuhle schopnost osvojil někdy později během života. Než si ho Gabriel vzal do pěstounské péče, byl postupně vyloučený ze všech škol v Truru. Bez legrace, v pubertě to byl fakt gauner, každou chvíli se porval se staršími kluky. Ale pak si ho Gabriel vzal k sobě a začal ho učit řemeslu.“

„Tím myslíš práci na statku.“

„Práci na statku, rybaření, turismus. Co tady v kraji lidé dělají.“ Bailey se zasmála trochu ironicky. „Starého pána Raphael bezmezně obdivoval, to se musí nechat. Dokonce si změnil jméno na Raphael, aby mu udělal radost.“

„Tak on se nejmenuje podle bojovníka z dětského komiksu?“

„Ne. Jeho opravdové jméno je Ralf.“

„Škoda, už jsem si začínala zvykat.“

„Být tebou, raději bych si dala pozor.“ Bailey se napila vína a zadívala se na dno skleničky: „Moje přítelkyně je stejně stará jako Raphael. Co vím od ní, už v pubertě byl dost nesnesitelný ješita.“

„A kolik jí je?“

„Třicet jedna“ Bailey najednou vypadala rozpačitě. „Já vím, je o dost starší než já, mně je teprve dvacet čtyři. Ale funguje nám to spolu.“

„A jak se jmenuje?“

„Penny.“

„Myslela jsem to vážně, že bych ji ráda poznala.“ Hannah odložila jídelní tyčinky do misky a odstrčila ji, spokojeně přejedená. „Co kdybyste přišly ke mně na večeři? Mí první hosté! I když to možná bude jen objednané jídlo z bistra při svíčkách.“

„Beru tě za slovo.“

U stolu se zastavila servírka a posbírala prázdné nádobí. „Přinesu vám dezertní lístek,“ lákala je s úsměvem.

„Já teda do sebe nedostanu už vůbec nic,“ omlouvala se Hannah. „Ale jídlo bylo vynikající, vyřídte kuchaři vřelý dík a obdiv.“

Večeře byla opravdu skvělá a Bailey byla výborná společnice. Nesrovnatelný rozdíl oproti předchozímu večeru, kdy se dělala sama ve svém pokoji v penzionu, poslouchala déšť za okny a jedním okem sledovala jakousi televizní soutěž velmi nízkého kalibru. Šla spát na padesát procent přesvědčená, že si Kernowskou usedlost jen prohlédne a okamžitě ji nabídne k prodeji. Zkasíruje peníze a zmizí. Kamkoliv, dočista jedno kam, hlavně aby tam bylo dost místa na to, aby se stočila do klučíčka a mohla se dál těžce litovat.

Tak jako to dělala každý den od Santosovy smrti.

Jeho rodiče v Aténách byli opravdu moc milí a plní pochopení. Nabízeli jí, aby u nich po tragické smrti jejich syna zůstala, mohla u nich mít domov se vším všudy. Hannah o tom zpočátku vážně uvažovala. Cítila se v prvních týdnech po pohřbu neuvěřitelně osamělá a zdrcená. Bez přestání měla v očích slzy, při každém pohledu na prázdnou postel se naprosto složila. Jeho rodina byla to jediné, co jí po Santosovi na světě zbylo. Ale její budoucnost byla tady. Ne v Řecku, kde by zůstala žít v minulosti. Kde by neustále znova a znova prožívala tragédii, která vyrvala z jejich kruhu tak výjimečného člověka, jakým byl Santos. Chtěla pochopit, proč jí babička Trudy usedlost odkázala. Hanně bylo jasné, že ten starý, zchátralý dům bude potřebovat spoustu oprav a dřiny, ale byla odhodlaná se do toho pustit.

Pro Trudy, když ne pro sebe.

Hannah sklonila hlavu a začala se urputně přehrabovat v kabelce. Oči jí při tom pohybu zakryla dlouhá blondátá ofina, a ona tak mohla schovat nečekaný nával hořkých slzí.

Bailey se vyděsila: „Ne, prosím tě, peníze nehledej. Pan Knutson mi kladl na srdce, že dnešní večere je na něm. Jde to na účet firmy.“

„Tak děkuji, to je milé.“

„Není zač.“ Bailey se opřela o opěradlo židle a zvědavě se na Hannu zadívala. „A co dál? Budeš tu hledat práci? Nebo dům nabídněš k prodeji, hned jak bude v prodejním stavu? Je to přeci jen obrovská nemovitost. Správný kupec by za ni jistě zaplatil slušnou částku.“

„Zatím nevím. Měla jsem v Řecku svoji firmu a z jejího prodeje mám nějaké peníze. Ale ty nevydržíš navěky. Třeba mě ten Raphael Tregar osloví s neuvěřitelně lákavou nabídkou, když má o ten dům takový zájem.“ Zarazila se, jako by si najednou nebyla jistá svými vlastními slovy, když se slyšela mluvit o Kernowské usedlosti tak věcně. Dům na ni totiž neobyčejně zapůsobil. Nikdy předtím tam ovšem nebyla, takže to vypadalo nesmyslně... ale od okamžiku, kdy tam vstoupila, cítila se jako doma. „Nedopověděla jsi mi, nakolik legitimní ten jeho nárok na dům vlastně je.“

„Ze zákona na něj žádné právo nemá. Podle všeho je celá ta věc založená na podepsané hráčské úmluvě, která je, pokud se nepletu, v naší zemi nelegální, a tudíž právně nevymahatelná. Nehledě na to, že je to celé napsané na papírovém stolním ubrousku.“

„Na papírovém ubrousku?“

„Zřejmě proto nás oficiálně neoslovil. Pan Knutson je přesvědčený, že by to u soudu neobstálo. Raphael má asi svoje právníky a ti mu zřejmě už dávno poradili, že nestojí za to,

aby napadl Trudyinu poslední vůli. Prostředky by na to asi měl, ale i tak by ho to mohlo stát majlant, kdyby u soudu prohrál.“

„Není ten Raphael tak trochu prázdný náfuca? To si opravdu myslíš, že by mohl změnit babiččinu poslední vůli na základě papírového ubrousku?“

Bailey vypadala dost zkroušeně. „No, myslíš.“

„Počkej,“ obrátila se na ni Hannah překvapeně, když zahlédla ustaraný výraz v Baileyině tváři. „Já myslela, že si děláš srandu. Je opravdu možné, že Raphael by mohl Trudyinu poslední vůli napadnout a dům mi jednoduše sebrat?“

„Se vši pravděpodobností asi ne.“ Bailey se obrátila na servírku a požádala o účet. Když se otočila zpátky na Hannu, měla na tváři lehce zamračený výraz. „Ale pan Knutson ten ubrousek s dlužním úpisem viděl a potvrdil, že na něm opravdu je právoplatný podpis.“

„Čí podpis?“

„Tvého dědečka přece. Jacka Clitheroea.“

„To se mi zdá teda jako dost průkazný nárok.“

„Opravdu, zapomeň na to. Já bych se tím netrápila. Podle mě je to prázdná bublina. Nic s tím nezmuže, tak akorát tě tím opruzovat. A to se nenech, slibuješ?“ Bailey si povzdechla, vstala a natáhla se pro bundu, kterou měla na opěradle židle. Zakryla si ústa, jak najednou neudržela zívnutí. „Omlouvám se, začíná být na mě pozdě. Jen jim ještě připomenu, aby to napsali na náš firemní účet.“

* * *

Vyšly společně na ulici. Venku byla tma a zima. Z mraků nad Pethporrem stále poprchávalo a v oblouku písečného zálivu se matně leskla klidná hladina moře.

Hannah se schoulila do kabátu a potěšilo ji, že byl docela teplý. Zadívala se do tmy. „Nechápu, jak může po tom dnešním lijáku ještě kde zbývat nějaký déšť.“

„Jo, dešťové zásoby nad Cornwalllem nikdy nevysychají. Jsou věčné.“

Deštěm omytá silnice se leskla v záři pouličních lamp. Jak tak čekaly na zelenou, projelo kolem auto, až mu kola zavisťela na mokré vozovce. Bylo už opravdu pozdě, po jedenácté, ale v hospodě naproti stále ještě naplno burácela hudba, všechna světla rozsvícená. Stará vývěsní cedule rytmicky skřípala, jak si s ní pohrával vítr. Oknem do hospody Hannah viděla partu chlapů s rozpálenými tvářemi v tvídových čepicích a voskovaných kabátech, jak sedí u baru a jejich rozhovory přerušují jen občasná salva smíchu. Před každým stál bez pochyby už několikátý půllitr místního piva.

„Možná bych se měla s tím Raphaelem prostě a jednoduše sejít,“ přemýšlela nahlas. „Sednout si a probrat to jako dva civilizovaní lidé.“

„Sejít se s ním?“ vykulila na ni oči Bailey. „To se mi nezdá zrovna jako nejlepší nápad,“ dodala opatrně Bailey.

„A proč ne?“

„Je to samozřejmě na tobě, ale já bych si něco takového pořádně rozmyslela. Jestli je ten jeho nárok jen trochu legitimní, Raphael si za ním půjde, aniž by se zdržoval diskusemi. Už teď vlastní většinu pozemků kolem.“

„Cože?“

„Nečetla jsi ty doklady, co jsme ti poslali? Je to tam všechno zdokumentované.“ Bailey se zhluboka nadechla. „Asi rok po Gabrielově smrti začal Raphael skupovat od staré paní všechno, co mohl. Jedno pole za druhým, až jí nezbylo nic kromě toho útesu a zahrady za domem, co jsi viděla z okna.“

Hannah zamrkala. „Věděla jsem, že prodala většinu svých pozemků, ale s tím Raphaelem jsem si to nějak nespojila. To je fakt nestydatost! Proč mu to vlastně všechno prodala?“

„Myslím, že jí prostě nic jiného nezbyvalo. Neměla žádné úspory, a tak to byl ke konci života její jediný kapitál. Stejně ty pozemky nepoužívala, neměly pro ni žádný smysl. Ale dům, toho by se nevzdala nikdy.“ Bailey položila ruku na Hannino rameno a ubezpečila ji. „Trudy si přála, aby Kernovská usedlost přešla na tebe. Na tom jí neobyčejně záleželo.“

Hannah ale měla oči zúžené vztekem a nepřítomně zírala do tmy před sebou. Takhle využívat bezmoci staré paní. Skupovat pozemky, jeden za druhým.

Opravdový gentleman, jen co je pravda!

„Tu pračku dnes ráno na cestě – tu tam postavil Raphael Tregar, je to tak?“

„Zapřel to, když jsem se tam s ním dneska bavila, jak jinak. Ale není to poprvé, co někdo z nás přijel k domu a cesta byla zablokována. Raphael zřejmě slyšel, žeš dorazila do Pethporra, a rozhodl se, že ti znepríjemní život hned od prvního okamžiku.“

„Ten dům je obyvatelný, že jo?“

„No, stěží, ale je.“

„Stěží, ale obyvatelný. To bude muset pro začátek stačit. Nejlepší způsob, jak ho přimět, aby se držel hezky zpátky, bude, když se tam co nejdřív nastěhuju.“ Poprvé od Santosovy smrti Hannah pocítila, jak jí projela náhlá vlna nové, bojovné energie. Rozbušilo se jí srdce a tváře se jí rozhořely. Ten pocit ji překvapil, ale nevyděsil. Během těch několika měsíců od Santosovy smrti byly okamžiky, kdy se cítila skoro tak mrtvá jako on. „Když chce válku, má ji mít. Co ještě bych měla o svém novém sousedovi vědět?“